

[Guldberg.]

sentanter for videnskaben og forskningen. Det er desværre sådan, at i dette spørgsmål kræves en slags tolke, for at man kan forstå hinandens sprog; det er en nødvendighed. Derfor skal vi også fra folketingets side gøre os klart, at det er vigtigt for os, at vi har en mulighed for at komme meget direkte i forbindelse med folk inden for de forskellige områder, og at dette nødtigt skal udvikle sig til, at der ligesom bliver indskudt et mellemed, som jeg på en måde vil karakterisere som et mellemed af forskningspolitikere. Sådan bliver det desværre, når man skal til at udtale sig om forskning og videnskabeligt arbejde på tværs; så stor er afstanden, og så vanskeligt er det at tale hinandens sprog. Vi mener, at det forslag, flertallet har fremsat, er ringere og giver ringere muligheder for folketinget, end vi ellers kunne opnå.

Jeg må indrømme, at jeg ikke har et klart billede af, hvad hr. Bomholt mente med, at det ændringsforslag, vi stiller, er i modstrid med forretningsordenen og de muligheder, den rummer; men skulle det være således, og skulle der være noget, jeg har overset, beklager jeg det, men vil samtidig sige, at for mig er spørgsmålet om at finde den rette form for kontakt mellem forskningen og folketinget ikke et spørgsmål, der kan være underordnet en så formel betragtning. Det kunne vi vel nok finde en løsning på, hvis vi ellers var enige.

Til sidst må jeg måske lige gøre opmærksom på en enkelt ting, som jeg gerne vil have lov til at spørge undervisningsministeren om. Vi er enige om, at når dette stående udvalg, dette 17 mands udvalg, nu kommer til verden — og det foreslås jo af flertallet, at det skal være fra begyndelsen af folketingsåret 1966-67, og det har vi også tiltrådt — skal man i dette udvalg ikke alene have orientering fra Forskningens Fællesudvalg, men også fra atomenergikommissionen, således at dette udvalg skal overtage det, der hidtil er blevet varetaget i det, vi kan kalde det særlige Risøudvalg. Det er en rimelig ordning, som vi godt kan gå ind for.

Men det er jo almindelig bekendt, at netop dette udvalg i øjeblikket sidder med en uhyre vanskelig opgave, en opgave, der har meget stærk forbindelse med forsøget på at få skabt en passende balance mellem den

offentlige indsats inden for de forskellige videnskabelige områder. Jeg tror, det er et nøglespørgsmål. Når et så vanskeligt spørgsmål har været under arbejde allerede i adskillige år — og enhver kan se, at det er svært nok til, at man ikke kan sige med bestemthed, hvornår dets behandling kan være afsluttet — forekommer det os, at det ikke kan være meningen, at man skal overflytte arbejdet på en bestemt dato, men man må se at få en løsning på de opgaver, som dette udvalg i øjeblikket sidder med.

Jeg vil altså spørge undervisningsministeren, om ikke han er enig heri, om ikke vi kan få et tilsagn herom. Det kan jo gøres ved, at sagerne fremmes i undervisningsministeriet, og derfor vil jeg gerne høre, om ministeren kan give tilsagn om, at vi kan regne med, at dette arbejde kan blive gjort færdigt, så den dato, der her er nævnt, kan holde.

Knud Bro: Det er med den allerstørste glæde og tilfredshed, jeg anbefaler tinget at stemme for det forslag, vi står med her i dag.

Det har gennem mange år været et ønske hos videnskabsmænd ud over landet, at man fik en større mulighed for kommunikation mellem den lovgivende myndighed og forskningen. Jeg ved også, at mange her i salen har arbejdet med dette spørgsmål og gerne har set, at folketinget får en mere direkte forbindelse med og en større mulighed for at forstå de folk, der i deres laboratorier og i deres hjerner ser en større bid af fremtiden, end vi har mulighed for.

Jeg tror, det forslag, som vi nu her lægger frem, er et forslag, som har en mulighed for at skabe større forståelse mellem forskningen og folketinget. Jeg tror, det er fornuftigt, at 17 medlemmer af tinget følger det arbejde, som sker inden for forskningen, og jeg tror også, det er fornuftigt, at disse 17 medlemmer vælger 5 fra folketinget og 5 fra videnskabens kreds til som et arbejdsudvalg at tilrettelægge den information og det praktiske arbejde, der må og skal gøres, hvis man skal opnå den ønskede kommunikation mellem parterne.

Jeg vil gerne i tilknytning til formandens bemærkninger om udpegningen af disse videnskabsmænd sige, at det forekommer mig ganske naturligt, som formanden sagde, når